

Lovforslag i Analogi med, hvad der sker paa Bornholm. Jeg ved, at der er indgaaet et Andragende til Regeringen i denne Henseende, og jeg vilde være meget glad ved, om den højtærede Minister vilde give en Udtalelse om, hvor vidt Overvejelsen i denne Henseende er kommen, om Sagen er eller kan blive undersøgt, og om man kunde faa det med ind paa dette Lovforslag. Det vilde glæde disse Folk der oppe meget, og i Særdeleshed ere Husene saaledes stillede, at naar Ejendoms-skylden begynder at virke, kunde mange af Husene der oppe endog ligefrem ikke blive solgte, fordi der er saa store Afgifter paa dem.

Frederiksen: Jeg har heller intet imod, at dette Lovforslag, som her er til Forhandling, bliver ophøjet til Lov. Jeg vil endogsaa meget anbefale Forslaget til Tingets Velvillie. Jeg føler mig overbevist om, at det er retfærdigt, billigt og rimeligt, at denne Skattelettelse bliver denne Ø til Del. Derimod er jeg ikke tilfreds med, at ikke ogsaa andre Egne af Landet, som have lignende Skatteforhold, ere komne med paa dette Forslag eller paa et Forslag jævnsides, og selvfølgelig ligger det nær for mig at nævne den Kreds, jeg har den Ære at repræsentere. Der er Forholdet noget lignende som det, der omhandles i det foreliggende Lovforslag. Og at den højtærede Finansminister ogsaa har været paa det rene med dette, fremgaar allerbedst af, at han for to Aar siden fremsatte et Forslag om en Del af Jordebogsafgifternes Afskrivning paa Ærø og i de saakaldte otte slesvigske Sogne. Det fremgaar deraf, at Ministeren har haft sin Opmærksomhed henvendt paa, at der er Forhold til Stede, som ikke ere, som de burde være. Den Lov, som blev vedtaget i Fjor, afskriver en stor Del Skatteyderes Jordebogsafgift, men der er paa Ærø 275 Skatteydere tilbage, som ikke faa deres Jordebogsafgift afskrevet eller blot nogen Lettelse i samme, og det finder jeg er uretfærdigt.

Naar man undersøger Forholdet, kan man ikke komme til andet Resultat, end at den Afgift, som blev afskrevet ved den nævnte Lov, og den Afgift, der er bleven tilbage, har noget tilfælles. I 1767 har Staten udbudt sine Domæneejendomme paa Ærø til offentlig Auktion. De Ejendomme, hvorom der her er Tale, bleve da købt uden Købesum, mod at de skulde svare en vis aarlig Afgift, men samtidig stod der i Auktionsvilkaarene, og det er

indført i deres Skøder, at de skulde være fritagne for al anden Afgift baade til Stat og Kommune, af hvad Art nævnes kan, naar de svarede den Skat, som de selv havde budt Ejendommene op til ved den Auktion, som den Gang blev afholdt. Nu har man imidlertid derovre, ligesom i de 8 slesvigske Sogne, hvor Forholdet er noget lignende, i Tidens Løb taget de Rettigheder, som indeholdes i deres Skøder, fra dem, men ladet dem beholde den Afgift, som blev paalagt dem ved Købet af Ejendommen i 1767. De have altsaa faaet Lov til at beholde alle deres Afgifter, medens de have mistet deres Rettigheder. Det synes jeg er urigtigt. Hvorledes er det nu for deres Vedkommende, der fik deres Forhold ordnede ved den Lov, vi vedtog i Fjor? Efter de Kildeskrifter, jeg har kunnet finde og har gennemgaaet for Ærøs Vedkommende, viser det sig, at i 1787, altsaa 20 Aar senere, vare Bønderne derovre i saa høj Grad forarmede, at Kongen fandt sig foranlediget til at fritage dem for at svare Afgift. Ved kongelig Reskript, eller hvad det nu hedder, af 10. Januar 1787, forsæredede man saa Ærøs Bønder deres Gaarde. I Tidens Løb fremkom der forskellige Forhold, der bevirkede, at man slog alle de mindre Afgifter sammen og deraf dannede en Jordebogsafgift, som blev endelig fastslaaet ved Loven om Inkorporationen i 1867. Forholdet er altsaa blevet dette, at de, der have faaet Begunstigelse ved Loven om Jordebogsafgiften i Fjor, det er dem, der ikke have betalt nogen Købesum for deres Gaarde, hvorimod de, som 20 Aar i Forvejen betalte Købesummen ved Auktionen, med Ret til Fritagelse for al anden Skat, fremdeles maa beholde deres gamle Afgifter.

Jeg er desuagtet glad for den Lov, vi vedtog i Fjor, thi den Skat, der var Tale om, var en Skat af gammel Oprindelse, som efter det kongelige Reskript, jeg før hentydede til, ikke har noget paa sig, som bør bortfalde, naar vi nu faa ny Skatteforhold at virke under. Men paa den anden Side mener jeg, at naar man har frataget Domæneparcellisterne deres Rettigheder, burde man ogsaa give dem noget Vederlag derfor. Nu vil der maaske blive sagt af den højtærede Minister eller andre, at man i 1867 ved Inkorporationen sagde: Den Skat, I have, skulle I fremdeles beholde, eller af de Antal Tønder Hartkorn, I have, kunne vi sige, at 6 Rdl. 80 Sk. skal udgøre Land- og Ligningsskatten og Gammelskatten, og det trække vi saa fra den Domænekanon, som I havde indtil